

forstaa, at den høie Regjering fra sit Standpunkt siger: Hvorfor blande Spørgsmaalet om Staten ind heri? Lad os holde det helt udenfor og begynde at besæfte. Dertil vil jeg imidlertid bemærke, at en saadan Argumentation er den nuværende Regjering ikke berettiget til at bruge. En saadan Argumentation kan en Regjering bruge, om hvilken det staar fast — jeg siger ikke, at det Modfatte nu staar fast — at den anerkjender Nødvendigheden af en Overensstemmelse med Folkethinget. Naar det staar fast, at en Overensstemmelse mellem Regjering og Folkething er en konstitutionel, en politisk Nødvendighed, har en Regjering Ret til at sige: Vi forelægge et Lovforslag, der er noget mindre fuldkomment; vi begynde med at bygge med en mindre god Skat; vi kunne ikke gjøre Alt paa engang, men lad os blot begynde, og vi skulle da nok senere tage det Andet i vor Haand. Det er nemlig klart, at Regjeringen og Folkethinget da ere saaledes knyttede sammen, at det i saadanne Tilfælde bliver en Nødvendighed for Regjeringen at tage Sagen i sin Haand, og at det medfører Regjeringens Fald, hvis det ikke sker. Folkethinget har da i saa Henseende en Garanti for, at de Ting, som nu ere vigtige, blive rettede, men lige overfor en Regjering, der ikke anerkjender Folkethingets Overensstemmelse med Regjeringen som en Nødvendighed, indtræder der faktisk en Situation i Landet, som kortelig kan udtrykkes derved, at Folkethingets Indflydelse reduceres til Lovgivning, og da paa Lovgivningens Omraade til det Negative. Sige saa vist som det imidlertid er vor Pligt her i denne Sal at søge at forhindre, at en saadan Situation indtræder, og ved alle mulige Midler at sørge for, at Lovene blive saa gode som mulige, og lige saa vist som vi kun have et eneste Middel dertil, nemlig at anvende vor Forslags- og Regtelsesret paa Lovgivningens Omraade, lige saa vist her jeg ikke rettere, end at det, som Sagen nu staar, er Folkethingets Pligt at gjøre denne Lov saa god som mulig, og at hver Gang et Forslag ligger for, da at tage alle de Hensyn med i Betragtning, som høre til, for at Spørgsmaalet kan blive løst saa godt som muligt. Folkethinget kan nu som Følge af sin virkelige Mangel paa Magt — thi Folkethinget har slet ingen Magt mere — og paa Grund af sin svage Stilling ikke forsvare for sin Samvittighed at give en vigtig eller en slet Lov i Haand om, at vi senere kunne rette derpaa, thi det kan ikke ske. Svad der engang er givet, er givet; Folkethinget bærer Ansvaret for den slette Lov og har intet Haand om siden at kunne gjøre den bedre. Det har nemlig, som Stillingen nu er, ingen Magt mere, idet det nu synes at være blevet Praxis, at Folkethinget er en Forsamling, til hvilken man ikke behøver at tage Hensyn ved Regjeringens Sammensætning. Det er efterhaanden blevet Tradition, og saa længe denne bestaar, er Folkethinget ikke berettiget

til at opgive sin Forbring om, at Lovene skulle være gode, saa længe er Folkethinget forpligtet til at holde paa, at, naar der skal anvendes Udgifter, skulle disse tages fra dem, som have Raad til at betale dem, men ikke vedblivende lægges over paa dem, der ikke kunne betale; thi ellers bliver Folkethinget medansvarlig i saa Henseende. Jeg veed ikke, hvorvidt Regjeringen strengt og bestemt anerkjender den Theori, jeg her har udvirket angaaende Forholdet imellem Regjeringen og Folkethinget. Det er muligt, men det kan være, at jeg tager feil; Regjeringen har aldrig bestemt udtalt, at den ikke anser det for nødvendigt, at der er et godt Forhold imellem Regjeringen og Folkethinget. Regjeringen har ganske vist ikke i sin Sammensætning givet nogen Antydning af, at den anerkjender denne Nødvendighed; den har Intet udtalt derom, og jeg er altsaa ikke berettiget til at sige, at Regjeringen bestemt har erklæret det Modfatte. Der faldt imidlertid igaaen Uttring fra det ærede Medlem for Præstø Amts 1ste Valgkreds (Scavenius), og jeg forstaa ikke, at noget Medlem her i Salen kan bruge og fremsætte en saadan Uttring med en saadan Bestemthed, som det ærede Medlem gjorde, uden at han har en Bemyndigelse fra Regjeringen dertil. Jeg forstaa ikke, hvorledes Nogen kan træde op her og erklære, at enten maa Folkethinget høies gennem gjentagne Oplysninger eller ogsaa bliver der ingen Befæstning her i Landet. Jeg forstaa ikke, hvorledes man med en saadan Sikkerhed kan erklære det for en fuldstændig Umulighed, at der kunde ske Smødekommen fra den anden Side, uden at have udtrykkelig Bemyndigelse fra Regjeringen dertil. Jeg veed vel, at det ærede Medlem for Præstø Amts 1ste Valgkreds (Scavenius) holder af at forudsige. Det ærede Medlem forudsagde f. Ex. eller behøvede i Foraaret den kommende Regjeringens Program; jeg veed ikke, om han ved Regjeringen sigtede til den nuværende Regjering, eller om han tænkte sig en anden, men saameget er vist, at det ærede Medlem, jeg tror den 14de Mai, gav den kommende Regjeringens Program, i korte Træk fremhævede de Vanskeligheder, den havde at kæmpe imod og haabede, at den maatte komme godt fra det, jeg vil antage paa Grund af en Forbindelse med den kommende Regjering. Nu har det ærede Medlem angivet den nuværende Regjeringens Program gennem evige Tider, og jeg antager, at han maa have faaet en Bemyndigelse af den nuværende Regjering dertil. Jeg vilde være den ærede Conseilspresident høist taknemmelig for at faae at vide, hvorvidt det ærede Medlem for Præstø Amts 1ste Valgkreds har talt i Regjeringens Navn eller ikke, eller maaffet det ærede Medlem selv vilde være saa venlig. Saa længe det ærede Medlem imidlertid taler saaledes, og Regjeringen fuldstændig tier, maa jeg antage, at det ærede Medlem her har talt som Regjeringens Omisser, og det styrker endnu mere